

26 B:4

Dålig lukt från avloppsbrunnar har inte ansetts innebära sådant problem i va-förhållandet under aktuell avgiftsfrist att avgiftsbefrielse skulle ifrågakomma.

M.W. äger fastigheten B 69, A.N. B 78, C.B. B 114 och U.M. B 93. Fastigheterna ligger inom verksamhetsområdet för Torsby kommuns allmänna va-anläggning. M.W.:s fastighet är bebyggd med ett fritidshus i ett och ett halvt plan. Huset uppfördes 1929. A.N.:s fastighet är bebyggd med ett enbostadshus i två plan med källare. Hon har tidigare bott på fastigheten men huset står numera obebott. C.B.:s och U.M.:s fastigheter är bebyggda med vardera ett enbostadshus i ett plan med källare. Alla fastigheterna är anslutna till den allmänna anläggningen för spillvatten. De har däremot eget renvatten. År 1989 byggdes den allmänna avloppsledningen mellan Branäs skidanläggning och reningsverket, som ligger på andra sidan Klarälven. Det var meningen att ledningen i första hand skulle tillgodose skidanläggningens behov. Ledningen drogs emellertid igenom det område där fastigheterna är belägna och även över fastigheterna. Förbindelsepunkter upprättades och fastigheterna anslöts till ledningen 1989. Vid skidanläggningen finns en pumpstation för spillvattnet. Detta pumpas fram till en självfallsbrunn, som ligger vid A.N.:s fastighet. Sträckan som spillvattnet pumpas är omkring 1 400 m. Från brunnen rinner spillvattnet med självfall till reningsverket. Spillvattnet leds sista biten i en dykarledning under älven.

Det var under en tid problem med avloppslukt från den allmänna anläggningen. På grund av luktproblemen var fastighetsägarna fram till den 1 juli 1994 befriade från skyldigheten att betala bruksavgifter för avloppet. Men från den dagen gjorde kommunen avgiftsskyldighet gällande. Fastighetsägarna erlade emellertid bara avgifter för tiden efter den 1 juli 1995.

Kommunen yrkade förpliktande för fastighetsägarna att betala bruksavgifter också för perioden 1 juli 1994 – 1 juli 1995 jämte ränta.

Fastighetsägarna bestred yrkandena.

Kommunen anförde: Om avloppsvattnet blir stående påbörjas reningsprocessen. I en sluten ledning innebär detta att syret tar slut och att svavelväte bildas. Den aktuella avloppsledningen utfördes först i dimensionen 225 mm. Eftersom omsättningen var för låg för en sådan ledning och luktproblem uppstod, byggdes 1990 en ny ledning med dimensionen 100 mm. Trots detta kvarstod luktproblemen. Efter kontakt med kemister började kommunen tillsätta kalciumnitrat vilket förhindrar svavelvä-

tebildningen. Kommunen ansåg därefter att situationen var under kontroll och började den 1 juli 1994 debitera brukningsavgifter. Det kan ha förekommit luktproblem också efter den dagen, exempelvis i samband med att ledningen rensats, men lukt utgör inte skäl för befrielse från brukningsavgifter.

Fastighetsägarna anförde: Grunden för bestridandena är att den allmänna anläggningen inte uppfyllt de krav som man har rätt att ställa och som från miljö- och hälsoskyddssynpunkt skall tillgodoses. Närmast är det luktproblem som kommunen under lång tid förgäves sökt komma tillrätta med. Det föranledde kommunen att medge avgiftsbefrielse fram till den 1 juli 1994. Enligt fastighetsägarnas uppfattning kvarstod besvärerna dock mycket längre och i varje fall fram till den 1 juli 1995 var de av sådan dignitet att kommunen inte är berättigad till någon betalning före detta datum. Fastighetsägarna skall inte behöva betala för avloppslukt. Kommunen är skyldig att ta hand om avloppet på ett sådant sätt att olägenheter inte uppstår. Den allmänna ledningen går över fastigheterna. Lukten kommer från de nedstignings- eller rensbrunnar som är placerade på fastigheterna. Under den aktuella perioden förekom luktproblem utomhus men inte inomhus. C.B. kände lukt från och till under perioden. Hösten 1994, under älgjakten, luktade det vid U.M.:s hus. Luktproblemen har inte något samband med beläggning vid skidanläggningen. Fastigheternas avlopp har använts under perioden och spillvatten har belastat reningsanläggningen. Det är emellertid inte rättvist att fastighetsägarna skall betala samma avgifter som andra abonnenter som inte haft luktproblem.

Va-nämnden yttrade:

I ett tidigare fall, BVa 129/88, har skadestånd enligt 29 § lagen (1970:244) om allmänna vatten- och avloppsanläggningar (va-lagen) utgått till en fastighetsägare som en tid fått bo på annat håll därför att besvärande lukt av svavelväte från den allmänna avloppsanläggningen trängt in i bostadshuset. Det är väl möjligt att sådan ersättning i något fall också skulle kunna tänkas utgå i form av nedsatt brukningsavgift.

Det kan emellertid inte genom vad som förekommit i det här målet anses att fastighetsägarna i detta fall har i va-förhållandet fått utstå sådana luktproblem under den ifrågavarande avgiftsperioden att det mot kommunens bestridande skulle berättiga dem till avgiftsbefrielse för perioden.

Med hänsyn härtill och då tvist inte råder om beloppen och räntan i sig skall kommunens talan bifallas.

Va-nämnden förpliktade fastighetsägarna att betala brukningsavgifter jämte ränta enligt kommunens yrkande.

Beslut: 1996-09-27, BVa 87

Mål nr: Va 101–104/95